

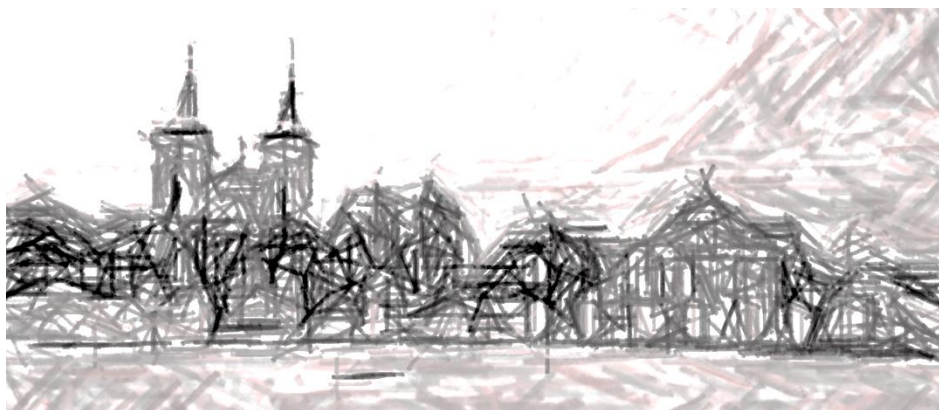
SILOIE

3/2016

List želivských farníků, terciářů a přátel kláštera.

FARNOST JE RODINA!

KDYŽ SE JEDEN SPOR VYŘEŠÍ O 500 LET
POZDĚJI NOVÝ DOKUMENT
O POHŘBÍVÁNÍ ZEMŘELÝCH KATOLÍCI
A LUTERÁNI JSOU SI BLÍŽ VÁNOCE -
SLAVNOST VTĚLENÍ BOŽÍHO SYNA
MUZEUM BIBLE NOVINKY ZE ŽIVOTA
KLÁŠTERA TŘETÍ KURZ ALFA SE BLÍŽÍ
JAK BYLO V MUZEU BIBLE PROGRAM
KLÁŠTERA V DOBĚ VÁNOČNÍ RORÁTY

ÚVODNÍ SLOVO

V jednom městečku propukla podivná epidemie. Ti, které postihla, se nejprve stali nenasytnými, potom násilníky, zloději a lupiči. Vůči jiným byli nadmíru podezřívaví. Mezi lidmi bylo slyšet jenom o penzích, o úrokových sazbách a o stoupajících nebo klesajících akcích. Protilék na tuto nemoc znal jenom jeden poustevník s dlouhými bílými vousy. Řekl jim: „Vím, co je to za nemoc, která postihla vaši vesnici. Způsobil ji nebezpečný virus. Koho napadne, ten se stává bezcitnějším, jeho srdce je stále tvrdší až se změní na kámen. A mozek se promění na počítaadlo. Existuje

jenom jeden protilék – voda ze Zpívající hory. Musíte najít silného a odvážného, zcela nezištného mladíka. Ten se musí chopit tohoto úkolu z čiré lásky k lidem. Voda velkorysosti totiž pomůže jenom tehdy, když po ní člověk skutečně touží, hledá ji a vítá. To je přece jasné, nebo ne? Léč účinkuje jenom, když to někdo bude chtít.“

Když se však potencionální hrdinové dověděli, že za svůj skutek nic nedostanou, ztratili zájem. Všichni až na jednoho. Jmenoval se Jozue. „Budeme na tebe čekat,“ slíbili lidé. „Vždy v noci necháme v oknech rozsvícené lampy, abys věděl, že na tebe čekáme.“

Jozue políbil svou matku i otce, obejmul Marii, svoji snoubenku, která mu pošeptala: „Také já na tebe budu čekat.“ Se všemi se rozloučil a vyrazil na cestu. Po deseti dnech putování v dálce ještě vždy viděl hory jako spící obry. Jozue ale nezpomalil. Neustále myslel na obyvatele městečka, kteří na něj čekali, myslel na své rodiče a na Marii. Každé ráno pokračoval v cestě, ačkoliv ho bolely nohy. Přešlo dalších deset dní, pak deset měsíců. Pohled na město byl během prvních nocí velkolepý. V oknech téměř každého okna blikalo světýlko. Bylo to znamení naděje – čekali na vodu velkorysosti, kterou jim Jozue přinese. Jak ale čas plynul, mnohá světýlka zhasla. Někteří na to jednoduše zapomněli, jiní v důsledku nemoci, která je ovládala, pospíchali světlo zhasnout, aby ušetřili. Po několika měsících většina obyvatel konstatovala: „Nepovedlo se mu to. Už se nikdy nevrátí.“ Každou noc ubývalo několik světél v oknech.

Cesta domů trvala Jozuemu mnohem méně než cesta do hor. V batůžku nesl lahvičku vzácné vody. Jedné noci, když svit měsíce a hvězd zakryly mraky, Jozue dorazil na kopeček, z kterého bylo vidět rodné městečko. Udýchaný, protože poslední úsek cesty běžel, se podíval dolů. To, co uviděl, mu naplnilo oči slzami a srdce hořkostí. Město bylo zcela ponořené do tmy. V oknech nesvítla žádná světla. Nikdo na něj nečekal. „Bylo to zbytečné... Nikdo mě nečeká, voda nezabere. Všechna námaha byla zbytečná,“ pomyslel si Jozue. Skleslý sestupoval k městečku, měl chuť zahodit lahvičku s vodou, která ho stála tolik sil. Už už to chtěl udělat, když ho něco zastavilo. Tam dolů blikalo jedno světýlko! Malé, chvějící se světýlko odolávalo tmě uprostřed černých zdí. Jozue se šťastně usmál a rozběhl se k němu. Zaklepal. Ukázala se mu známá tvář. „Neustále jsem tě čekala,“ řekla jednoduše Marie.

I my čekáme s ní. Je to čas čekání – Advent. Čtyři týdny čekání, příprav, uklízení a těšení se na Vánoce. Radostné očekávání Jediného, kdo zdá naši diagnózu. A nejen to. Přináší protilék na naši temnotu, smutky, znechucení, rezignaci, beznaděj, na naše nenávisti, hněvem a slovy nakažené vztahy, které ničí... na naše prázdné ruce, chybějící smysl přináší pokoj a sílu. Bůh sní o štěstí každého z nás. Dokonce o našem věčném štěstí. Věří nám víc, než my sobě. Vysnil pro nás věci, kterým ani my sami nemůžeme někdy věřit. A nikdy to s námi nevzdal. Těšme se a přejme si navzájem, abychom mu vytvořili prostor – nejprve v našich přeplněných dnech, pak v hlavách plných „naléhavých“ myšlenek a v srdci hladovém po lásce a odpuštění... Zkusme to a přesvědčme se. Jistě nebudeme litovat. Bohatství nádherné naděje, uzdravující lásky a sílu víry má pro každého, kolik se jen do něho vejde. Požehnaný čas adventu, přátelé.

P. David Peter Pahušák

VTIP

Na Nový rok jede chlap ve svém mercedesu,
ještě pod vlivem alkoholu ze Silvestra, a pálí si to přes les.

Na obzoru stopařka. Zastaví a hle: "Smrtka s kosou".

"Tak, kam to bude madam?" "Ale, jen do příští zatačky, příteli!..."

KDYŽ SE JEDEN SPOR VYŘEŠÍ PO TÉMĚŘ 500 LETECH

Jistě jste někteří z vás zaregistrovali, že na konci října letošního roku papež František odcestoval do Švédska, kde si společně s luterány připomněl 500 let od začátku reformace. I díky papeži luteránské církve reformaci neslavily, ale „kajícně si ji připomínaly“ jako něco, co církve rozdělilo. Ještě před tímto velkým setkáním přivítal František luteránské poutníky z Německa na ekumenické

generální audienci. Myslím, že nejenom já si tehdy u televize říkal, že toto je zázrak. Vidět totiž luterány u papeže s dalšími katolíky, kteří se společně modlí, a na hlavním pódiu sochu Martina Luthera s Biblí v ruce, se nedá označit jinak než zázrak (i když jak jsem později na webu četl, pro některé to bylo pouhé rouhání). Když se jeden mladý luterán zeptal papeže, kdo je lepší, katolíci nebo luteráni, papež pohotově odpověděl: Nikdo. I jedni i druzí jsou milováni Bohem a vykoupeni zdarma.

Převratný dokument podepsaný v roce 1999

Jistě, je mnoho věcí, které nás rozdělují až do dnešní doby. Ale v současnosti můžeme říci, že více je těch věcí, které nás spojují. A jednou z nich je především ta nejzásadnější otázka naší víry, nauka o ospravedlnění, tedy, díky čemu jsme spaseni a jestli si spásu musíme zasloužit, nebo ji získáváme zdarma. Tato otázka byla kamenem úrazu reformy Martina Luthera a vyřešena byla jen nedávno, v roce 1999, díky intenzivnímu dialogu katolíků a luteránů. A protože jen málo protestantů a málo katolíků ví o převratném dokumentu, který obě strany podepsaly, a díky kterému se obě strany mohly sejít i ve Švédsku, rád bych vám zde představil, inspirujíc se jednou z přednášek Patricka Collinse, jádro toho letitého, již naštěstí vyřešeného sporu.

Když mluvíme o hlavním sporu s Martinem Lutherem, tak se dotýkáme kerygmatu – tedy toho nejdůležitějšího bodu, jádra křesťanského poselství, které

nám přinesl sám Pán Ježíš Kristus. Každý křesťan by měl znát toto jádro. Ale mám někdy pocit, že obzvlášť my katolíci víme všechno ostatní, jen ne tu podstatu. Ztrácí se nám na stole plném dobrot a lahůdek, které nám víra nabízí. Na jádro Ježíšova poselství se můžeme podívat z hlediska biblického, ale i z hlediska svědectví víry, které se nám odhaluje na životě některého ze světců. Společně s naším častým hostem v klášteře, Patrickem Collinsem, bych se s vámi na to kérygma podíval očima svaté Terezie z Lisieux.

Svatá Terezička vyrůstající ve strachu před Božím trestem

Terezie vyrůstala ve zbožné katolické rodině a když byla ještě malou holčičkou, připravovala se na první svaté přijímání. Přípravu vedl její příbuzný, kněz, který byl ovlivněn jansenismem. Byla to hereze, která se ve Francii začala šířit v 16. století, a která se až do dneška drží v některých kruzích církve. Byl to velmi přísný náhled na křesťanství a v životě již osmileté Terezie se to projevilo skrupulemi. (Skrupulozita - člověk si neustále dělá starost, jestli udělal dobře to, co po něm Bůh chce a jestli splnil úplně všechna přikázání. Většinou se bojí Božího hněvu a trestu za to, že nepodal dokonalý

výkon. Podle moderního smýšlení je skrupulozita zařazována mezi obsesivní neurózy. Má samozřejmě i morální aspekt.) Terezie trpěla skrupulemi zhruba do 15 let. V té době šla na půlnoční mši svatou o Vánocích a během této mše prožila zjevení Boží lásky, osobně pocítila, že ji Bůh miluje. Díky tomuto zjevení její strach z Boha zmizel. V 1Jn 4,18 se jasně říká, že dokonalá láska strach vyhání. Strach totiž vychází z odsouzení, píše svatopisec Jan. A toto přesně platilo o Terezce až do zmiňovaného okamžiku.

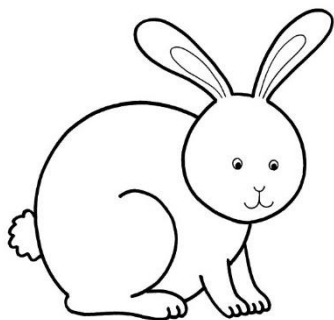
Když Terezie vstoupila do kláštera, snažila se pochopit vztah Boží spravedlnosti a Boží lásky – milosrdenství. Tedy, jak spojit pravdu, že Bůh každému odplácí podle jeho skutků, s pravdou, že odpouští a slitovává se.

Setkání s umírající sestrou a objevení Boží lásky

V klášteře se Terezie starala o sestru Febronii, která ležela na smrtelném loži. Sestra Febronie se nebála umírání, ale bála se Božího odsouzení. Terezii říkala: „Já když předstoupím před Boha, tak mi řekne, že jsem pro něho ještě neudělala dost.“

Terezie jí na to odpověděla: „Sestro, vždyť jste celý život prožila v klášteře, zasvětila jste ho Bohu, modlila jste se každý den, přijímala jste svátosti. Samozřejmě, že jste dělala chyby, ale chodila jste ke zpovědi, Vaše hříchy jsou odpuštěny!“ Pro Febronii byla Terezie zřejmě hodně liberální a určitě ji upozornila na to, že Bůh přece každému oplácí podle jeho skutků! A ona nemá na to, aby šla do nebe.

V průběhu této konverzace Terezie řekla jednu smutnou myšlenku: „Ale sestro, neuvědomujete si, že když od Boha očekáváte pouze spravedlnost, tak dostanete pouze spravedlnost?“ Tato myšlenka byla velmi hluboká. Když očekáváme spravedlnost, tak to znamená, že se spoléháme na své dobré skutky a chceme od Boha jen to, co si zasloužíme. Jenomže nikdo není dokonalý a nebe svou činností nikdy nezískáme. Sama Bible říká, že každý člověk zhřešil a je daleko od Boží slávy. Terezie se snažila Febronii vybidnout k tomu, aby se spoléhala ne na Boží spravedlnost, ale na Boží milosrdenství.

i-creative.cz

Králík obklíčen psy objeví milosrdenství aneb jak Terezie spojila protestanty s katolíky, aniž by to tušila

Když se Terezie vrátila k sobě na pokoj, začala ještě více hledat argumenty pro Boží milosrdenství.

Vždyť ona sama si prošla cestu strachu až k objevení velké Boží lásky. Vytvořila takový atypický příběh:

Představte si králíka, který se pase na zelené louce, ale pak začne nervózně stríhat ušima, protože cítí nebezpečí. Vidí velkou skupinu lovců na koních a před nimi lovící psy. A jak se celá tlupa přibližuje, králík vidí, že je to královská družina, která je na lovu. A vidí, že ti psi již chytili jeho stopu, musí co nejrychleji běžet směrem od těch lovců, aby se zachránil. Jenomže pak mu dojdou síly a psi ho obkličují, štěkají na něho, cení zuby a čekají na krále s jeho družinou. Král přijede, seskočí z koně a položí ruku na meč a plánuje ho vytáhnout. Králík tuší, že tento meč se zanoří do jeho těla a pak se na něj vrhnou psi a roztrhají ho. Má obrovský strach. Spontánně vyskočí a skočí tomu králi, který chce vytáhnout meč, přímo do jeho náruče a zahledí se s lítostí do jeho očí. Král se dívá do jeho očí, na tu jeho hrůzu, jak prosí o milosrdenství a Terezie říká, že v srdci toho krále se něco děje, jeho srdce taje. Taje sympatií k tomu králíkovi. Psi mají smůlu. Král pouští meč a hladí králíka. A pak všem oznámí: „Tohoto malého tvora nechávám naživu. Vezmu si ho domů a bude si hrát s mými dětmi.“ V tomto podobenství, říká Terezie, je králíkem naše duše. Psi představují naše hříchy, které nás chtějí roztrhat. Králem je Bůh a mečem je Boží spravedlnost. Bůh má právo vytáhnout svůj meč a použít ho proti nám. Ale pamatujme na to, říká Terezie, že v jeho srdci se něco děje. Když se totiž zadíváme do jeho očí s lítostí a očekáváme milosrdenství, dostaneme milosrdenství.

rodiče
svaté
Terezie
byli
nedávno
prohlášeni
za svaté

Terezie vyprávěla tento příběh Febronii, ale bohužel, nic se nezměnilo. Sama Terezie však o této pravdě byla přesvědčena. Velmi záhy Terezie onemocněla na tuberkulózu a umírala. Čelila tedy podobné situaci, jako sestra Febronie, že bude muset předstoupit před

Všemohoucího Boha. Umíraje řekla: „Před Boha předstoupím s prázdnýma rukama, nepřinesu mu žádné dobré skutky.“ Kdyby to totiž udělala, tak by po Bohu chtěla jenom to, co si za skutky zaslouží. Byla by jako farizeové, kteří se odvolávali na své skutky. Když Terezie umírala, dívala se na Ježíše a říkala mu: „Pane Ježíši, já zcela důvěřuji tvému milosrdenství.“ Věděla totiž, že v srdci krále se něco děje...

Zkusme se nad tím zamyslet, jak jsme na tom my? Spoléháme na své skutky, nebo na Boží milosrdenství? Jsme si vědomi dokonalé lásky, která vyhání náš strach?

Martin Luther horlivě objevuje milost

Lidé si všimli, že v Terezii je něco protestantského, říká Pat Collins. Ona totiž dobře uchopila dobré učení reformace. V Ef 2,8-9 čteme: „Milostí tedy jste spaseni skrze víru. Spasení není z vás, je to Boží dar. Není z vašich skutků, takže se nikdo nemůže chlubit.“ Apoštol Pavel tady klade důraz na víru. Spasení jsme vírou. Neříká nic o dobrých skutcích. Žádným způsobem si nemůžeme nebe zasloužit. A Terezie říkala právě toto. Nebe si nemůžeme zasloužit, můžeme se jen spoléhat na Boží milosrdenství. Nebe si nezasloužíme, nevyděláme si na to. Martin Luther říkal to samé. Trápil ho velký strach, že bude odsouzen, když zemře. Ať chodil ke zpovědi, jak často chtěl, nikdy nedostal ujištění, že bude

moci do nebe. A když si přečetl tento verš a list Římanům, zažil hlubokou zkušenost víry, která mu dala vnitřní ujištění, že když bude důvěřovat Ježíši Kristu a jeho spásonosným zásluhám na kříži a ne tomu, co udělal anebo neudělal, bude spasen. Proto říká: „Spaseni jsme pouze milostí“. Zde ale zřejmě v nadšení a v horlivém zápasu s těmi, kteří až přespříliš zdůrazňovali skutky na úkor víry, dodal slovíčko „pouze.“ Pavel v listě Římanům napsal, že jsme spaseni milostí, ne pouze milostí. Tridentský koncil, který na Luthera reagoval, a který také nešetřil biblickými citáty, vytáhl Jakubův list, kde se píše, že víra nestačí a důležité jsou také skutky. Dialog mezi katolíky a luterány byl nadlouho dost nemožný a obě strany hájily to své bez toho, aby mohly vzájemně jedna druhé naslouchat a nechat věci vysvětlit. Vedlo to ke dvěma tendencím. Na straně katolické vzniká kromě zdravého učení také blud jansenismus, kterým byla v dětství zasažena i Terezie a kněží tehdejší doby. A na straně reformace se kromě zdravého jádra radikální větve opíraly pouze o víru a skutkům nedávaly vůbec žádnou důležitost.

Skutky jsou ovoce naší víry

V roce 1999 byl publikován velmi důležitý dokument podepsaný nejvyššími představiteli katolické a luteránské církve o nauce o ospravedlnění. V 15. paragrafu je jedna důležitá věta: „Vyznáváme společně: jediné skrze milost prostřednictvím víry ve

spásonosné působení Krista, a ne na základě našich zásluh, jsme přijati Bohem a dostáváme Ducha Svatého, jenž obnovuje naše srdce, uzpůsobuje a vyzývá nás konat dobré skutky“. Tímto prohlášením se vyřešila ta nejzásadnější věc, která dělila katolíky a protestanty na několik let. Ne, nejsme spaseni dobrými skutky a vlastními zásluhami. Jsme spaseni Boží milostí, zdarma, díky tomu, co udělal Ježíš. Když uvěříme, spolehneme se na to, co pro nás Ježíš udělal, budeme spaseni. Ale svoji vděčnost a nový život, který jsme v Kristu obdrželi,

vyjadřujeme prostřednictvím dobrých skutků. Skutky jsou ovocem, projevem naší víry. Pokud nekonáme dobré skutky, to znamená, že se nedržíme víry, nemáme s Kristem žádný vztah a nepřijímáme milost, kterou jsem v Kristu obdrželi. Toto učení můžeme vyjádřit i takto: „Nekonáme dobré skutky, abychom byli spaseni, ale proto, že jsme již byli spaseni. Kristus již za nás zemřel. My jsme to přijali, všimli si té velké věci, kterou pro nás Bůh udělal, když nám poslal Ježíše, a proto chceme žít lépe.“

Všechno to dobré, co dělám, je tedy jen výsledkem Boží milosti, která mě uschopňuje k tomu, aby moje víra přinášela ovoce. Není to moje zásluha. Nemůžu se chlubit svými dobrými skutky. Nemůžu se povyšovat nad druhé lidi, že jsem lepší, než oni. To do křesťanství nepatří. Jinak by křesťanství bylo jako soutěž o nejlepšího poctiváka, a rozdělilo by lidi na ty lepší a na ty horší. Ježíš to však nikdy nedělal. Do Boží rodiny přijímal všechny. Křesťan je ten, který zná Boha jako Otce a vstupuje do vztahu s dalšími lidmi jako s bratry a sestrami, které Bůh ospravedlňuje stejným způsobem jako jeho. Přiznám se, že až jako kněz jsem měl možnost pochopit tuto osvobozující pravdu o tom, jak nám Bůh odpouští a jak nás miluje.

Pokud jde o ekumenismus s dalšími křesťanskými církvemi, před námi stojí ještě hodně otázek, které bude potřeba vyřešit, avšak dialog mezi luterány a katolíky ukazuje, že problémy lze s Boží pomocí skutečně řešit. Kéž neupadneme do rutiny a budeme prosit o milost, abychom lépe pochopili to, co pro nás Bůh udělal.

P. Tadeáš Róbert Spišák

VTIP

Malý, pětiletý chlapeček se ptá maminky:

"Mami, mami, co dostanu letos na Vánoce?" "No, to máš tak, zlobil jsi a nedostaneš vůbec nic. Leda že bys napsal Ježíškovi, že budeš celý příští rok hodný." Tak chlapeček se zavře do pokoje, a začne psát: "Milý Ježíšku, slibuji ti, že budu celý příští rok hodný..." Chvilí se na to kouká, pak to roztrhá a začne znovu: "Milý Ježíšku, slibuji ti, že budu celý příští měsíc hodný..." Zase to roztrhá, a tak pokračuje ke dni, půldni, hodině, až nakonec rezignuje. V neděli jde s maminkou do kostela a tam ukradne sošku Panny Marie. Přijde domu, položí před sebe sošku a začne psát: "Ježíši, jestli chceš ještě někdy vidět svou matku..."

SPOLEČNÉ PROHLÁŠENÍ U PŘÍLEŽITOSTI KATOLICKO-LUTERÁNSKÉ PŘIPOMÍNKY REFORMACE

„Zůstaňte ve mně, a já zůstane ve vás. Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstane-li na kmeni, tak ani vy, nezůstanete-li ve mně“ (Jan 15,4).

S vděčným srdcem tímto společným prohlášením vyjadřujeme radostné uznání Bohu za tuto společnou modlitbu v lundské katedrále, kterou zahajujeme vzpomínkový rok 500. výročí Reformace. Padesát let stálého a plodného ekumenického dialogu mezi katolíky a luterány nám pomohlo překonat mnohé rozdíly a prohloubit mezi námi porozumění a důvěru. Zároveň jsme se znovu sbližili prostřednictvím společné služby bližnímu, nežádka v situacích utrpení a pronásledování. Díky dialogu a sdílenému svědectví už si nejsme cizí, ba naučili jsme se, že to, co nás sjednocuje, je větší než to, co nás rozděluje.

Od konfliktu ke společenství

Jsmo hluboce vděční za duchovní a teologické dary obdržené skrze Reformaci, vyznáváme a litujeme před Kristem skutečnosti, že luteráni a katolíci zranili viditelnou jednotu církve. Teologické rozdíly byly provázány předsudky a konfliktky a náboženství bylo účelově používáno k politickým cílům. Naše společná víra v Ježíše Krista a náš křest od nás vyžadují každodenní konverzi, díky níž se zřikáme historických sporů a konfliktů, které brání službě smíření. Minulost nelze změnit, ale paměť a způsob připomínání změnit lze. Modlíme se za uzdravení svých zranění a vzpomínek, které zatemňují pohled jedněch na druhé. Kategoricky odmítáme každou minulou i přítomnou nenávist a násilí, zejména to, které je páčáno ve jménu náboženství. Dnes nasloucháme Božímu přikázání odložit stranou každý konflikt. Uznáváme, že jsme osvobozeni milostí, abychom kráčeli ke společenství, ke kterému nás Bůh neustále volá.

Náš závazek společného svědectví

Překonáváme historické události, které nás tíží, a zavazujeme se společně dosvědčovat milost Božího milosrdenství, zjeveného v ukřižovaném a vzkříšeném Kristu. Jsme si vědomi, že naše vzájemné vztahy mají dopad na naše

svědectví evangeliu, zavazují nás k dalšímu růstu ve společenství zakořeněném ve křtu, a snažíme se odstranit zbývající překážky, které brání dosažení plné jednoty. Kristus si přeje, abychom byli jedno, aby svět mohl uvěřit (srov. Jan 17,21).

Mnozí členové našich komunit touží po společném přijímání eucharistie u jednoho stolu, jakožto konkrétním vyjádření plné jednoty. Známe zkušenost bolesti těch, kteří sdílejí celý svůj život, ale nemohou sdílet výkupnou přítomnost Boha u eucharistického stolu. Uznáváme svoji společnou pastorační odpovědnost odpovědět na duchovní žízeň a hlad našeho lidu být jedno v Kristu. Vroucně si přeju, aby tato rána v Kristově Těle byla zahojena. Toto je cílem našich ekumenických snah, ve kterých chceme pokračovat také obnovením našeho nasazení v teologickém dialogu.

Prosíme Boha, aby katolíci i luteráni dovedli společně dosvědčovat evangelium Ježíše Krista, vyzývat lidstvo k naslouchání a přijímání dobré zvěsti o vykupitelském Božím díle. Prosíme Boha o inspiraci, povzbuzení a sílu, abychom mohli společně postupovat vpřed ve službě, bránit důstojnost a lidská práva, zejména chudých, pracovat pro spravedlnost a odmítat každou formu násilí. Bůh nás volá, abychom byli nablízku těm, kdo prahnou po důstojnosti, spravedlnosti, pokoji a smíření. Zvláště dnes pozvedáme svoje hlasy, aby se skončilo násilí a extremismus, kterým bylo postiženo tolik zemí a komunit a bezpočet bratří a sester v Kristu. Vybízíme luterány a katolíky ke společné práci při přijímání cizinců, pomoci těm, kdo byli nuceni uprchnout kvůli válce a pronásledování, a při obraně práv uprchlíků a žadatelů o azyl.

Uvědomujeme si dnes více než jindy, že naše společná služba ve světě musí zahrnovat celé stvoření, které trpí vykořisťováním a důsledky nenasytné chtivosti. Uznáváme právo budoucích generací těšit se ze světa, který je Božím dílem, ve vši jeho potencialitě a kráse. Prosíme o změnu srdcí a myslí, která by vedla k laskavé a odpovědné péči o stvoření.

Jedno v Kristu

Při této příležitosti vyjadřujeme svoji vděčnost bratřím a sestrám z různých světových křesťanských společenství a sdružení zde přítomných a připojují se k naší modlitbě. Obnovením svého závazku pokračovat od konfliktu ke společenství, jednáme jako členové jediného Kristova Těla, ke kterému jsme přivtěleni křtem. Vybízíme svoje druhy na ekumenické cestě, aby nám připomínali naše závazky a povzbuzovali nás. Prosíme je, aby se za nás nadále modlili, putovali s námi a podporovali nás v zachovávaní náboženských závazků, které jsme dnes vyjádřili.

Výzva ke katolíkům a luteránům celého světa

Apelujeme na všechny luteránské i katolické farnosti a komunity, aby byly odvážné a kreativní, radostné a plné naděje a nadále se nasazovaly v tomto velkolepém dobrodružství, jež nás čeká. Spíše než minulé konflikty ať nás božský dar jednoty mezi námi vede ke spolupráci a prohlubování naší solidarity. Semkněme se ve víře v Krista, společně se modleme, vzájemně si naslouchejme, žijme Kristovu lásku ve vztazích nás, katolíků a luteránů, a otevírejme se moci Trojjediného Boha. Zakořenění v Kristu a Jeho dosvědčováním obnovme svoji rozhodnost být věrnými hlasateli nekonečné lásky Boží k celému lidstvu. Předseda Světové luterské federace, Reverend Munib Younan, a papež František, v luterské katedrále v Lundu, 31. října 2016.

VTIP

Do betlémské jeskyně se vměstnali zástupci různých řádů. Benediktin pěl svaté rodině k chvále gregoriánský chorál. Dominikán pojednával o vznešeném smyslu vtělení. Františkán se vydal ven vyžebrať něco k jídlu. A jezuita přišel k Marii a řekl: "Milá paní, přenechte nám to malé. Však my už z něj něco uděláme!"

TAJEMSTVÍ BOŽÍHO VTĚLENÍ, NAROZENÍ A ZJEVENÍ

V třicátých letech minulého století, v letech hospodářské krize, syn jedné vdovy odjel do Ameriky. Ona zůstala sama ve svém chátrajícím domku. Ze dne na den se starala o své živobytí, aby tak nějak vyžila. Lidé si začali mezi sebou vypravovat: „Co je to za syna? Odjel a na maminku zapomněl. Proč jí nepomůže?“ Když se za několik roků zeptali babky: „Proč vám syn nepomůže?“ odpověděla: „No jak mi má pomoci, vždyť je v Americe!“ „No dobře, ale mohl by vám poslat nějaké peníze! Píše vám?“ „Ano, píše a posílá takové kartičky.“ A přinesla krabici plnou dolarů.

„Toto posílá.“

Asi se té babce zasmějete, ani jeden z nás by se nezachoval jako ona. Každý z nás by velmi dobře věděl, co dělat s takovými kartičkami. Jenže nejsme v otázce víry podobní té babce? Často si stěžujeme: Proč se Pán Bůh o mě nestará? Máme svoje starosti. Potřebovali bychom Pána Boha, aby se postaral o naše lepší zdraví, abychom měli více radosti v životě, aby nám zabezpečil větší plat nebo výhru ve sportce, a tak bychom mohli pokračovat dále.

Ale Pán Bůh se stará, posílá nám svého Syna, aby každý z nás tento velký Boží dar, Ježíše Krista, mohl přijmout do svého života, do svého srdce. No, řeknete, nepodobáme se té babce, když si ho odkládáme až na nějaké „potom“, místo toho, abychom tyto „dolary“, tedy Pána Ježíše Krista, pro svůj život využili?

On chce naplnit náš život radostí, obsahem milování, které je v Trojjediném Bohu. Všechny naše lidské lásky rychle stárnou a zevšední. Ba dokonce přinášejí bolest a nudu. Proto máme velkou možnost přijmout do svého života, do svého srdce, Trojjediného a Trojsvatého Boha. K tomu nás všechny vyzývá sv. Jan Křtitel! Zvěstuje pokání: „Připravte cestu Pánu, vyrovnejte mu stezky! Každé údolí ať je zasypáno, každá hora a každý pahorek srovnán, kde je co křivého, ať je narovnáno, cesty hrbolaté ať se uhladí! A každý člověk uzří Boží spásu.“ (Lk 3,4-6)

Stěžoval si jeden mladý pán: „Víte, měl jsem ženu, takovou krasavici. Mnozí se za ní otáčeli a nyní má těžkosti s páteří. Je taková zkroucená, hubená, těžko se jí chodí, jako stařenka. Ani podívat se na ní nemohu. Co mám dělat?“ V konečném důsledku každý přijde k takovému vyprázdnění. Lidské lásky jsou pomíjející. Sami to víme, kolik nádhery a vzrušení jsme měli a kolik toho máme dnes?

Proto bychom měli vystoupit na další schod: Otevřít své srdce daru Trojjediného a Trojsvatého Boha, který se nám nabízí, aby se stal silou našeho života! Anebo to necháváme bokem, jako ta stařenka s těmi kartičkami? Ale ona nevěděla, co jsou to ty kartičky. I my to nevíme??? Nevíme, že Bůh v Kristu se nám nabízí??? Nevíme, že narození v Betlémě a zjevení v Jordánu nebude pro tebe nic znamenat, když se nenarodí Kristus a nezjeví se Nejsvětější Trojice v tvém milování, v tobě, ve tvém srdci!!! Neboť poslední a jedinečná skutečnost života je šance: Být člověkem v Bohu. To znamená člověka, který přijal Boha a který v milování Boha a bližních přechází přes smrt do plného věčného života. Toto je program evangelia, eucharistie, církve.

Ptali se sv. Jana Křtitele: Co mám dělat? Pokání! To znamená lítost nad svou zlobou a hříchem. S pomocí Boží milosti odstraňovat ze svého života sobectví a sebelásku a uskutečňovat příkaz: milovat Boha a v Bohu bližního. Tedy nic, co by nám bylo proti naší chuti. Ale naopak, každý z nás to máme rádi. Církev nás upozorňuje: když máš víru, je to šestý smysl, kterým můžeš vidět Boha! Zažít ho ve svém životě! Cítit a prožívat svou spásu a své vykoupení. Prožívat tajemství Božího Vtělení, Narození a Zjevení ve svém každodenním životě.

P. Jan Křtitel František Václav Mrákava, O.Praem.

VTIP

Přijde horlivý bratr do nebe a vítá ho svatý Petr. Tu se bratr podívá na zeď a vidí všude nástěnné hodiny a ptá se: "Petře, proč tu máte na stěnách tolik hodin?" Petr pohotově odpoví: "To nejsou hodiny, ale hříchometry. Vždy, když někdo spáchá hřích, ručička se o kousek pootočí." V tom se bratr podívá pozorněji a vidí pod každým hříchometrem jméno církve. Apoštolská, Evangelická, Pravoslavná,... každý hříchometr poslušně cvaká, každý ve svém rytmu, ale katolickou církev nikde nevidí. Zeptá se tedy: "Petře a kde je katolická církev?". Petr zapřemýšlí: "... aaa, ten jsme postavili na stůl, místo větráku."

JAK JSME NAVŠTÍVILI MUZEUM BIBLE

Vidět Bibli ukrytou ve chlebu, v polstrovaných autosedačkách nebo ve vodě měly možnost děti navštěvující hodiny náboženství na ZŠ v Želivě 7. října 2016 v nedávno otevřeném Muzeu Bible. Zakladatelem a provozovatelem tohoto muzea ve Starém Pelhřimově je Nezávislý křesťanský sbor v čele s kazateli Vladislavem Donátem a Milanem Píšem. „Co je Bible?“ Tak zněla první otázka našeho průvodce v tomto muzeu a samozřejmě jedno z dětí pohotově odpovědělo, že kniha. :-) Tato kniha knih, Písmo Svaté, se ve Starém Pelhřimově nachází ve 400 exemplářích, přeložena do více než 80ti jazyků, včetně jedné z kopií slavného českého překladu Bible kralické. Není divu, že jeden z prvních dotazů našich v technice dobře orientovaných dětí byl, zda se může v muzeu fotit. A fotografovat bylo co. Našli jsme tam bible nejmenší, nejstarší, bible pro kamionáky, motorkáře, potápěče i pro děti. Některé exempláře sahají až do 16. století. Nejúspěšnější byla ovšem zvláštní vydání, ve kterých se ilustrátoři nechali motivovat oblíbenou dětskou hračkou Lego, nebo počítačovou hrou Minecraft. Kromě toho měli žáci možnost ohmatat Bibli v Braillově písmu a na

televizní obrazovce vidět biblický text přetlumočený do jazyka pro neslyšící. Zájem vzbudila i sada Biblí přeložených do dvanácti severoindiánských amerických jazyků. Speciální pozornost si vysloužil zvláštní exemplář tzv. Nano-Bible – což je mikročtverec, na kterém je pomocí nanotechnologie vytištěná celá Bible. Když se průvodce zeptal dětí, kam nejdále se tato Bible dostala, soutěživý žák poznamenal: „Tady do muzea?!“ „Ovšemže ano,“ zasmál se průvodce Vlád’a Donát, a poznamenal, že několik exemplářů se dostalo i do vesmíru.

Za naše děti jsme se rozhodně nemuseli stydět, protože zvládly i takové otázky, jako např.: „V jakých antických jazycích byla Bible napsána?“ Že pohotově vzpomněly na hebrejštinu, aramejštinu a řečtinu, museli všichni přítomní dospělí ocenit. Svoji zručnost děti otestovaly při ručním tisku jedné ze stránek Bible kralické. Obohacení o historii vzniku Písma Svatého jsme se vrátili zpátky do Želiva.

P. Tadeáš a P. David

Muzeum nabízí prohlídky pro jednotlivce a zároveň i možnost komentovaných prohlídek s přednáškou a s interaktivním vzdělávacím programem pro skupiny (školní i skupiny dospělých). Najdete ho ve Starém Pelhřimově, v sídle o. s. Biblický teologický seminář. **Adresa: Starý Pelhřimov 45, 39301, Pelhřimov.**

Otevírací doba

OD 1. KVĚTNA do 31. ŘÍJNA – otevřeno denně

pondělí – sobota 10 – 17 hod, neděle 12 – 17 hod

OD 1. LISTOPADU do 30. DUBNA otevřeno kdykoli po předchozí telefonické domluvě.

Vstupné

Dospělí 50 Kč

Děti od 6 let 30 Kč

Senioři 30 Kč

Rodinné vstupné 120 Kč

V muzeu je možné zakoupit drobné dárky a suvenýry.

„RORÁTY“

Byly to původně votivní mše svaté ke cti Panny Marie o sobotách adventní doby, rozšířené již od doby Karla IV., doprovázené nádhernými liturgickými zpěvy. Název je odvozen od vstupního zpěvu (Introitus) čtvrté neděle adventní, který začíná slovy: „Rorate coeli de super“ (rosu dejte, nebesa, shůry). Roráty připomínají očekávání spásy, uvedení do Boží blízkosti a ujištění o Boží věrnosti. Přestože žádný jiný národ nemá tak bohatě rozvinutou rorátní tradici, ve druhé polovině 20. století u nás zájem o roráty prudce opadl. V poslední době však probíhají snahy o obnovu této tradice.

Dnes se rorátní bohoslužby konají ve všedních adventních dnech v časných ranních hodinách. Často začínají průvodem s lampičkami či svícemi a někdy jsou částečně slaveny ve tmě kostela se svícemi. V dnešní době světla, reklam a hluku je zvláště toto ztišení potřebné. Vzbuzuje v nás tolik potřebnou schopnost očekávání, těšení se a žasnutí.

Roráty se v naší farnosti uskuteční již posedmé od roku 2009. A zvláště pro děti mají neopakovatelnou atmosféru. Proto se sejdem brzy ráno v 6:30 hod. 3.12., 10.12., 17.12., 19.12., 20.12., 21.12., 22.12., a 23. 12. Kolem bude ještě tma. Mši svatou začneme za zpěvu prastaré písně „Ejhle Hospodin přijde“. Po mši svaté nabídneme malé posezení u kávy a čaje v pastorační místnosti u teplého krbu.

VTIP

Přijde papež do nebe, zabouchá na nebeskou bránu, sv. Petr otevře a povídá: "To sis teda chlape vybral čas, teď tady zrovna nikdo není." Papež říká: "Ale já jsem přece papež." Svatý Petr na to: "A co to je?" "No přece papež!" Sv. Petr chvíli listuje v knize a povídá: "Nikde to tu nemáme, tak nevím." Papež: "No...jak bych ti to vysvětlil, já jsem...zástupce Ježíše Krista na Zemi." Petr se diví: "Fakt jo?! Tak chvíli počkej." Jde za trojicí a povídá: "Hele chlapi je tady nějaký papež a tvrdí, že je kámoš Ježíše. Mladej, prosím tě běž tam, ať tam nečeká." Ježíš odchází...po chvíli se vrátí, strašně se směje a říká: Tak si představte...jak jsem před těma 2 tisíci lety založil ten rybářskej spolek, tak ono to ještě funguje!"

VÝŠEL DOKUMENT O POHŘBÍVÁNÍ ZESNULÝCH A UCHOVÁVÁNÍ POPELA V PŘÍPADĚ KREMACE

Kongregace pro nauku víry v úterý zveřejnila dokument nazvaný *Ad resurgendum cum Christo*. Potvrzuje v něm důvody, proč církev upřednostňuje pohřbívání zesnulých do země, a stanovuje pravidla pro uchovávání popela v případě kremace.

Nový dokument připomíná nauku církve, že pohřbívání do země je tou nejvhodnější formou vyjádření víry v Kristovo zmrtvýchvstání i ve vzkříšení těla každého člověka. Jak uvedl během úterní tiskové konference teolog Serge-Thomas Bonino, lidské tělo má velkou důstojnost: při vzkříšení z mrtvých vstaneme v tomtéž (proměněném) těle, ve kterém nyní žijeme, podobně jako se Kristus po Vzkříšení ukazoval ve svém těle.

Text dále doporučuje pochování zesnulého na hřbitově nebo jiném posvátném místě: „Církev se řídí starobylou křesťanskou tradicí a naléhavě doporučuje, aby těla byla zesnulých pohřbívána na hřbitovech nebo na jiných svatých místech,“ píše vatikánská kongregace. To pomáhá rodinným příslušníkům i celé církvi v modlitbě za své blízké. Křesťané se tak také staví proti tendenci smrt skrývat a uzavírat za zdi.

I když církev upřednostňuje pohřbívání těl do země, pohřeb žehem není zakázán, pokud nebyl zvolen z důvodů, které odporují křesťanské nauce. „Tam, kde důvody hygienického, ekonomického nebo sociálního charakteru vedou k rozhodnutí pro kremaci, která ovšem nesmí odporovat výslovné nebo rozumně předpokládané vůli věřícího zemřelého, nevidí církev doktrinální důvody k bránění této praxi,“ píše se dále v textu.

Popel však musí být uložen na hřbitově nebo posvátném místě. Zmenší se tím riziko, že rodina nebo křesťanské společenství zapomene na modlitbu za zesnulého, zvláště po odchodu první generace pozůstalých. Také se tím zabrání různým pověrám.

Dokument proto výslovně zakazuje uchovávání popela zesnulého doma. Dovolení může udělit jen pro velmi závažné okolnosti biskup ve shodě s biskupskou konferencí. Také není dovoleno rozdělovat popel mezi příbuzné. „Zesnulí věřící jsou součástí církve. Ti, kdo žijí, na ně pamatují a modlí se. Je dobře, když jsou pozůstatky zemřelých uchovávány s úctou po staletí na místech,

kteřá cířkev pro tento účel Źehná,“ řekl na tiskové konferenci teolog Angel Rodríguez Luño.

Podle dokumentu se nepovoluje ani rozptylování popela do vzduchu, na zem, do vody či jinak, ani používání popela pro upomínkové předměty. Tyto praktiky jsou totiž často chápány nekřesťansky, jakoby měl člověk po smrti „splynout s přírodou či vesmírem“, zcela zaniknout, převtělit se nebo „osvobodit z vězení“ těla.

Podle prefekta Kongregace pro nauku víry kardinála Gerharda Ludwiga Müllera může nový dokument pomoci věřícím si uvědomit vlastní důstojnost BoŹích dětí. „Přijetí toho, Źe je lidská bytost stvořena a není určena k nejasnému zmizení, vyŹaduje, abychom uznali Boha jako původ a cíl lidské existence. Pocházíme ze země a do země se vrátíme, v očekávání vzkříšení. Je tedy třeba evangelizovat smysl smrti ve světle víry ve vzkříšeného Krista, planoucí výheň lásky, která očišťuje a nově tvoří, v očekávání vzkříšení,“ řekl kardinál.

(zdroj: www.cirkev.cz)

VTIPY

V nebi se potkal pan farář a jedna babička z jeho farnosti. Babička byla dokonce na vyšším stupni stupni svatosti než pan farář. Ten se divil a ptal se: "Babičko, jak to, Źe jste se dostala až tak vysoko?" "Pane faráři, já jsem dělala jen to, co vy jste kázal!"

Na fakultní poradě se objeví anděl a sdělí děkanovi: "Na oplátku za vaši obětavost a příkladné chování budete odměněni. Můžete si vybrat: Nekonečné bohatství, moudrost nebo krása." Děkan si bez zaváhání vybere nekonečnou moudrost. "Vykonáno," pronese anděl a zmizí v oblaku páry a záře. Všichni přítomní upírají zraky na děkana, který je obklopen kruhem světla. Po chvíli jeden z kolegů dychtivě zašeptá: "Řekněte něco!" Děkan se na něj zadívá a řekne: "Měl jsem si vzít peníze."

Pepíček se ptá maminky: maminko platí pořád Źe prach jsi a v prach se obrátíš? Ano Pepíčku proč se ptáš? ProtoŹe u mě pod postelí asi někdo umřel.

VATIKÁNSKÉ OKÉNKO

“Naše doba je charakterizována vážnými problémy a otázkami světového dosahu. Procházíme časem, ve kterém se v našich společnostech epidemicky šíří polarizace a exkluze jako jediný možný způsob řešení konfliktů. Vidíme například, jak někdo, kdo stojí vedle nás, má rychle nejenom status neznámého či

imigranta nebo uprchlíka, ale stává se hrozbou a dostává status nepřítele. Nepřítele, protože přichází ze vzdálené země nebo proto, že má jiné zvyky. Nepřítele kvůli barvě pleti, kvůli jazyku nebo sociálnímu postavení, nepřítele protože myslí jinak a také proto, že má jinou víru. Nepřítele kvůli... A aniž si toho všimneme, zavádí se tato logika do našeho způsobu žití, jednání a rozvoje. Všechno a všichni tudíž dostávají příchut' nevraživosti. Pozvolna se rozdíly transformují na příznaky zášti, hrozby a násilí. Tato zranění se šíří z důvodů zmíněné epidemie nevraživosti a násilí, která se ztělesňuje v mnohých, kteří nemají hlas, protože jejich křik zeslábnul a umlknul v důsledku této patologie lhostejnosti! Kolik nejistot a utrpení je rozséváno růstem nevraživosti mezi národy, mezi námi! Ano, mezi námi, uvnitř našich společenství, mezi našimi kněžími, na našich setkáních. Virus polarizace a nevraživosti proniká našimi způsoby myšlení, cítění a jednání. Nejsme před ním imunní a musíme se mít na pozoru, aby tento postoj nezavládl v našem srdci, protože by to bylo proti bohatství a všeobecnosti církve, kterou můžeme nahmatat rukama v tomto kardinálském kolegiu. Pocházíme ze vzdálených zemí, máme různé zvyky, barvu pleti, jazyk a sociální postavení; přemýšlíme různě a slavíme odlišnými rity také víru. A nic z toho nás nečiní nepřáteli, naopak, je to jedno z našich největších bohatství.”

TŘETÍ **KURZ ALFA** ZAČNE V LEDNU!

Kurzy Alfa – příležitost prozkoumat smysl života

Ačkoliv se s oblibou říkává, že jsme ateistická společnost, mnoho lidí dnes hledá životní orientaci a i duchovní rozměr svého života. Existenciální otázky jako o co vlastně v životě jde, zda má život nějaký smysl nebo co s námi bude po smrti si kladou mnozí. Jiní řeší nefunkční vztahy, hledají odpuštění, jak se vyrovnat s rozpadem vztahu. Další možná ztratili práci a hledají nějaké životní jistoty. Lidé touží najít smysl svého života a jistoty, o které se mohou opřít. Často ale nenacházejí vhodné prostředí, kde své otázky bez obav otevřít. Sokrates slavně prohlásil, že „neprozkoumaný život nemá cenu“. Někdy je jednodušší se na nic neptat... ale jako pořadatelé kurzů Alfa si myslíme, že má smysl život prozkoumat. Že je to zajímavá zkušenost by vám mohlo potvrdit 23 milionů lidí ze 169 zemí světa, kteří se již kurzu zúčastnili.

Alfu tvoří série promluv na základní témata, související s křesťanskou vírou. Každé setkání začíná společným jídlem, které dává lidem příležitost se sprátnet. Následuje promluva na téma večera a nakonec diskuse. Zeptat se můžete na cokoliv, co vás zajímá. Alfa je pohodová a zábavná. Vlastní názor je lepší než povrchní dojmy.

Alfa je příležitost pro každého... zvláště zaujme ty, kdo o věcech rádi diskutují, nebo jen naslouchají druhým. Ty, kdo chtějí prozkoumat křesťanství nebo jen upevnit základy své víry. Na Alfě se seznámíte s osobou Ježíše Krista, Bibli, modlitbou a dalšími klíčovými křesťanskými tématy. Budete mít příležitost mluvit s lidmi, kteří mají s těmito tématy osobní zkušenost. Alfa má podporu všech hlavních křesťanských církví u nás i v zahraničí.

Alfa je zadarmo. Kdo chce, může dobrovolně přispět na jídlo. V případě Vašeho zájmu budeme rádi, když se kvůli přípravě jídel předem přihlásíte, e-mailem nebo telefonem. Pokud byste s sebou rádi vzali ještě někoho dalšího, je to samozřejmě možné. Více na www.kurzylfa.cz. Těšíme se na vás!

Kontakt k přihlášení: alfazeliv@gmail.com,
+420 728 076 947

Témata Alfy:

13.1. 2017	Jde v životě ještě o víc?
20.1. 2017	Kdo je to Ježíš?
27.1. 2017	Proč Ježíš zemřel?
3.2. 2017	Jak získat víru?
10.2. 2017	Proč a jak se modlit?
17.2. 2017	Proč a jak číst Bibli?
24.2. 2017	Jak nás Bůh vede?

Víkend s Duchem Svatým:

3.3. 2017	Kdo je Duch Svatý?
4.3. 2017	Co Duch Svatý dělá? Jak můžeme být naplněni Duchem Svatým? Jak prožít zbytek života co nejlépe?
10.3. 2017	Jak odolat zlému?
17.3. 2017	Proč a jak mluvit s druhými o víře?
24.3. 2017	Uzdravuje Bůh i dnes?
31.3. 2017	A co církev?

**Největší
dobrodružství**

Příběh Beara Gryllse
kurzyalfa.cz
prozkoumat smysl života

Alfa

ADVENTNÍ A VÁNOČNÍ PROGRAM KLÁŠTERA 2016/2017

<u>30.11. 2016</u>	<u>Středa - SVÁTEK SVATÉHO APOŠTOLA ONDŘEJE</u>
18:00	Mše svatá

<u>3.12. 2016</u>	<u>Sobota – sv. Františka Xaverského</u>
06:30	Rorátní mše svatá
15:00	PRVOSOBOTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVA (v „Zimní kapli“) téma: Proč Ježíš zemřel?

Začneme malým pohoštěním, pokračovat budeme přednáškou, diskuzí a adorací, během které bude možnost přistoupit ke svátosti smíření.

17:00	Fatimský den želivské farnosti v rámci přípravy na velké jubileum zjevení ve Fatimě v roce 2017.
18:00	Mše svatá

<u>7.12. 2016</u>	<u>VIGILIE SLAVNOSTI PANNY MARIE POČATÉ BEZ POSKVRNY PRVOTNÍHO HŘÍCHU</u>
18:00	Mše svatá

<u>8.12. 2016</u>	<u>SLAVNOST PANNY MARIE POČATÉ BEZ POSKVRNY PRVOTNÍHO HŘÍCHU</u>
18:00	Mše svatá

<u>10.12. 2016</u>	<u>Sobota po 2. neděli adventní</u>
06:30	Rorátní mše svatá

<u>17.12. 2016</u>	<u>Sobota po 3. neděli adventní</u>
06:30	Rorátní mše svatá

<u>19.12. 2016</u>	<u>Pondělí po 4. neděli adventní</u>
06:30	Rorátní mše svatá
09:00	Předvánoční úklid a zdobení vánočních stromčků <i>Zveme všechny pomocníky, mladé i starší!</i>

<u>20.12. 2016</u>	<u>Úterý po 4. neděli adventní</u>
06:30	Rorátní mše svatá
<u>21.12. 2016</u>	<u>Středa po 4. neděli adventní</u>
06:30	Rorátní mše svatá
<u>22.12. 2016</u>	<u>Čtvrtek po 4. neděli adventní</u>
06:30	Rorátní mše svatá
<u>23.12. 2016</u>	<u>Pátek po 4. neděli adventní</u>
06:30	Rorátní mše svatá
14:00	Zdobení vánočních stromčků pro zvířata v lese
<i>Sejdeme se před klášterem. Program je určený pro děti, rodiče a staré rodiče. Potrvá přibližně do 17:00 hod. Půjdeme do lesa, proto nezapomeňte na vhodnou obuv a teplé oblečení.</i>	
<u>24.12. 2016</u>	<u>VIGILIE SLAVNOSTI NAROZENÍ PÁNĚ</u>
16:00	Mše svatá pro děti + vánoční vystoupení dětí 2016
22:00	Pontifikální mše svatá
<i>Mše bude doprovázena dílem Jakuba Jana Ryby „Česká mše vánoční“ pod vedením orchestru a pěveckého sboru, který u nás doposud hrál a zpíval pokaždé o svátku sv. Štěpána.</i>	
<u>25.12. 2016</u>	<u>SLAVNOST NAROZENÍ PÁNĚ</u>
10:30	Mše svatá
<u>26.12. 2016</u>	<u>Pondělí – SVÁTEK SVATÉHO PRVOMUČEDNÍKA ŠTĚPÁNA</u>
10:30	Mše svatá
13:00 – 16:00	Živý Betlém
<u>27.12. 2016</u>	<u>Úterý – SVÁTEK SVATÉHO APOŠTOLA A EVANGELISTY JANA</u>
18:00	Mše svatá

<u>28.12. 2016</u>	<u>Středa – SVÁTEK SVATÝCH MLÁDÁTEK</u>
18:00	Mše svatá
<u>30.12. 2016</u>	<u>Pátek – SVÁTEK SVATÉ RODINY NAZARETSKÉ</u>
18:00	Mše svatá
	<i>Zveme všechny manželské páry k obnově manželských slibů při mši svaté.</i>
<u>31.12. 2016</u>	<u>Poslední den občanského roku 2016</u>
16:00	Mše svatá – poděkování a prosba o Boží pomoc a požehnání do nového občanského roku 2017
23:30	Adorace, Te Deum a Svátostné požehnání
<u>1.1. 2017</u>	<u>Neděle – SLAVNOST MATKY BOŽÍ, PANNY MARIE – OKTÁV NAROZENÍ PÁNĚ</u>
10:30	Mše svatá
<u>7.1. 2017</u>	<u>Čtvrtek – VIGILIE SLAVNOSTI ZJEVENÍ PÁNĚ</u>
18:00	Mše svatá žehnání vody, křídy, kadidla a zlatých předmětů
<u>6.1. 2017</u>	<u>Pátek – SLAVNOST ZJEVENÍ PÁNĚ</u>
18:00	Mše svatá žehnání vody, křídy, kadidla a zlatých předmětů
<u>8.1. 2017</u>	<u>Neděle – SLAVNOST KŘTU PÁNĚ</u>
10:30	Mše svatá Končí doba vánoční.

VTIP

Farář v kostele mává kadidlem a z páté řady se ozve: "Bacha, hoří ti kabelka.

DĚTSKÉ OKÉNKO

Těšíte se na Vánoce? Za měsíc jsou tady! My se těšíme na Ježíška a Bůh se těší, že přijde k nám. Abychom měli připravené místo, když přijde a zaklepe na dveře, můžeme s přípravou začít již teď. Jak na to?

Každou adventní neděli budeme při mších rozdávat kartičky, z kterých pak budete moci poskládat jesličky pro novonarozeného Ježíše. A ne jen to! Každá kartička bude spojena s výzvou, která nám může pomoci vytvořit pro Něho prostor také v našem srdci. Tak se pusťme do toho! Těšíme se na vás každou neděli. :-)

NÁVRHY DO EKONOMICKÉ RADY FARNOSTI

Milí bratři a milé sestry,

s ohledem na stanovy Biskupství královéhradeckého vás prosíme o návrhy členů do Farní ekonomické rady naší želivské farnosti. Dle kánonu církevního práva 537 je ekonomická rada pomocným a poradním orgánem faráře nebo administrátora duchovní správy a pomáhá ve správě majetku farnosti s péčí dobrého hospodáře. Podle stanov biskupství je předsedou rady farář nebo administrátor farnosti. Ten si do rady má jmenovat 2–4 farníky podle osobního uvážení, kteří mají zkušenosti v oblasti ekonomie a práva a jsou zcela bezúhonní. Jejich mandát trvá dva roky. Dalšího člena volí rada pastorační.

Po domluvě s páterem Davidem jsme se rozhodli požádat vás o pomoc s jmenováním nové rady na další dva roky. Navrhovaná jména napište na lístek (viz níže) a hod'te ho do schránky, která bude umístěna v kostele na 2. neděli adventní, tedy 11.12. 2016. Členem by měl být člověk, který je praktikujícím křesťanem farnosti, přichází pravidelně do styku s farností na bohoslužbách, popřípadě jiných akcích kláštera, je ochotný pomáhat a rozumí ekonomickým záležitostem. Budeme rádi, když to bude člověk nových nápadů, bude schopný všímat si, co by bylo vhodné koupit nebo opravit, vylepšit nebo změnit a to ve věcech stavu kostela a farních prostor, výzdoby a liturgického, technického nebo pastoračního vybavení. P.S.: Stanovy Ekonomické rady farnosti najdete na webové stránce biskupství: www.bihk.cz

V sekci „ke stažení“ dejte do vyhledávání: „Stanovy ekonomické rady farnosti“.

Návrhy můžete doporučit i ústně P. Davidovi nebo P. Tadeášovi, kteří pak budou jmenovat novou ERF.

Lístek na návrhy je na straně 32.

NÁCVIKY VÁNOČNÍHO VYSTOUPENÍ:

3.12. 2016	od 13:00 hod.
10.12. 2016	od 10:00 hod.
16.12. 2016	od 16:00 hod.
22.12. 2016	od 17:00 hod.

CO BYLO:

Úklid kostela na hřbitově 31.10. 2016

Návštěva kardinála Vlka, program s ERA organizací, 5.11. 2016

Prvosobotní duchovní obnova, 5.11. 2016

Setkání terciářů, 8.10. 2016

Svatomartinský průvod, 11.11. 2016

Mše na Kalvárii, Svátek sv. Michaela, Gabriela a Rafaela, 29.9. 2016

Úklid opatského kostela, 18.10. 2016

Setkání terciářů, 26.11. 2016

Rozloučení s paní Krupičkovou, 16.11.

Hubertská mše svatá, 6.11. 2016

Ekonomická rada farnosti

NÁVRH NA ČLENY:

(Napište, prosím, jméno a příjmení navrhovaných osob.)

1.

2.

3.